

LIPA

ČASOPIS EVANJELICKÉHO
A. V. CIRKEVNÉHO ZBORU
V MODRE

2. ROČNÍK
júl 2007

2. ČÍSLO

"Každý národ má svoj čas pod Božím slnkom, a lipa kvitne až dub už dávno odkvitol."

Ludovít Štúr

Žasnúca báseň o vode

Zem bola ešte tohú vabóhú.
Vody však čosi cítia.
Voda už vie,
že dediac po Bohu,
stane sa matkou Bytia.

Pokonnou matkou zázrakov.
Nuž ako Boží vazal
od prapočiatku vekov,
rovnako
koná čo On jej kázal.

Skvoost jeho ducha.
Opar zmyslový.
Nevieme Ťa, čo vieme?

*Kto teba, voda, ako vysloví,
keď rybičky sú nemé.*

*„Koľko dní, toľko strát“,
hrozí náš slnovrat.*

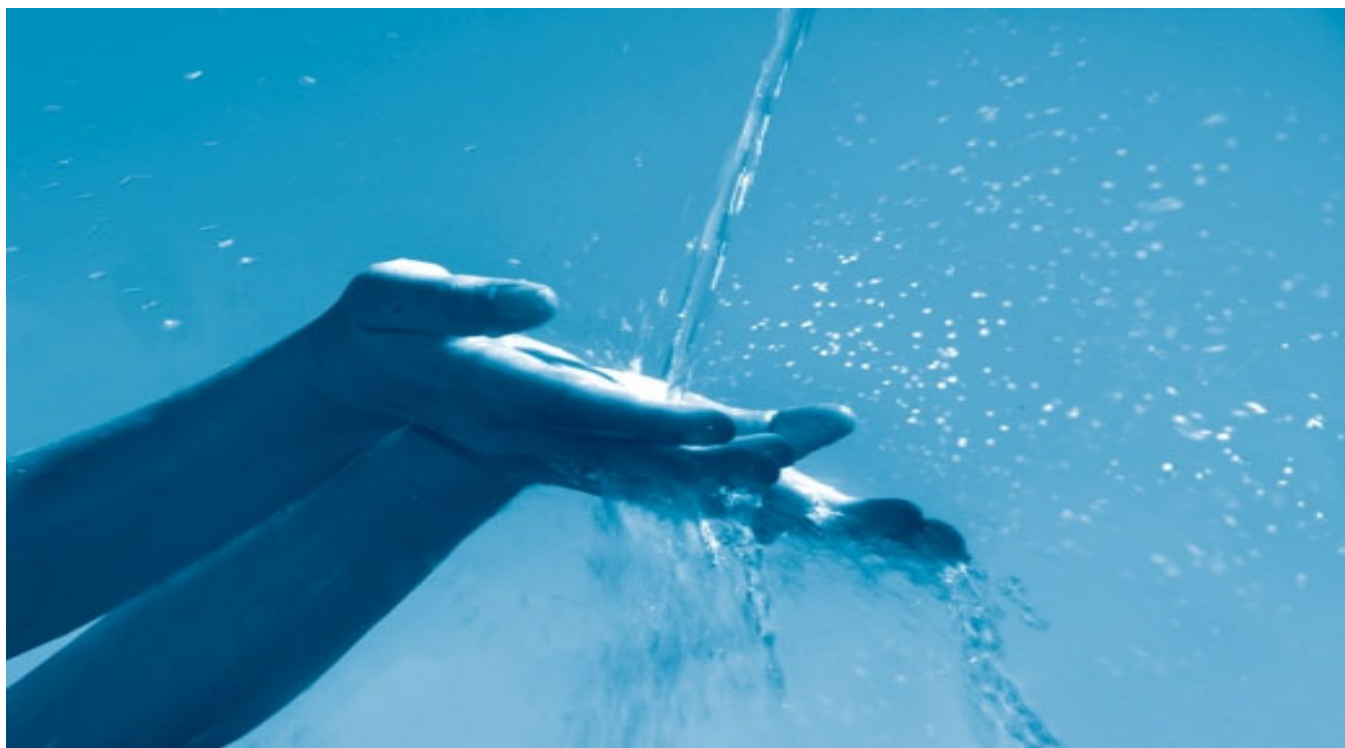
*No ty si Bytiu istota.
Ty vládneš oblakom,
i kvapke dažďa celá.*

Ty, voda – matka života.

*Už neviem, koľkokrát
pred tvojím zázrakom
mi báseň onemela.*

Milan Rúfus

*Tohú vabóhú – starohebrejské slovo, znamenajúce beztoarú
tmavú pustotu. 1 M 1,1.2*

J 15, 1-5

Ja som pravý vínný kmeň a môj Otec je vinohradník. Každú ratolesť na mne, ktorá neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá prináša ovocie, čistí, aby prinášala viac ovocia. Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám hovoril. Zostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ani ratolesť nemôže prinášať ovocie sama zo seba, len ak ostáva na vínnom kmeni, tak ani vy, len ak zostávate vo mne. Ja som vínný kmeň a vy ste ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nič nemôžete činiť.

Milí bratia a sestry v Kristu Ježiši !

Z Božej milosti končíme školský rok. Počas školského roka prichádzajú žiaci aj študenti do škôl, aby sa učili nové veci, aby naberali poznanie, ktoré neskôr využijú vo svojom živote viac, alebo menej. Človek pachtí po vedomostiach, po múdrosti po celý život v rôznych oblastiach a rôznymi spôsobmi. Vzdelanosť národa určuje jeho kultúrnu aj životnú úroveň. Čím viac vzdelaných ľudí, tým sa má národ lepšie. A preto je potrebné vzdelávať sa, učiť sa, ísť za poznáním, hľadať ho. Ale... Ale každý by mal a má vedieť, kde je položený základ múdrosti a všetkého vzdelania. Vzdelanie a múdrosť nie je samo o sebe a neexistuje nezávisle od všetkého. My sme si d'akovat' Bohu za to, čo sa nám v tomto období podarilo nové naučiť a nájsť. Učiť sa má každý. Ako deti v škole, tak aj my dospelí sa máme učiť žiť podľa Božej múdrosti – a to po celý svoj život. Nikdy si nemôžeme povedať, že v oblasti viery sme už takí dokonalí, že už sa nič nové naučiť nemôžeme. A preto sa čudujem ľuďom, ktorí nechodia počúvať Božie slovo a žijú v domnejšej predstave (nevedomosti), že aj takto môže žiť veriaci človek. Ďakujeme Bohu, že nám požehnal tento školský rok – jednému menej, druhému viac – požehnal toľko múdrosti a známosti, koľko kto prosil, a koľko kto pridal usilovnosti. Ďakujeme Pánu Bohu aj za vyučovanie náboženstva na školách, kde v uplynulom šk. roku prichádzalo na hodiny náb. 81 detí a študentov, ktorí spoznávali Božiu lásku a dobrotu v spoločenstve detí rovnako veriacich. Ďakujeme Bohu za DSB, kde sa stretávajú deti každú nedeľu a všetkých, ktorí vyučujú deti na DSB, tak ich Božím slovom vychovávajú. Ďakujeme Pánu Bohu, že sa k nám skláňa a dáva sa nám cez svoje slovo poznať, lebo kto Ho hľadá úprimným srdcom, tomu sa Pán Boh dá nájsť, ako nás o tom sám uisťuje u proroka Jeremiáša. V dnešnej dobe je tak potrebné vychovávať deti Božím slovom. Ľudské prostriedky výchovy zlyhávajú, ostávame bezradní stáť pred problémami dnešnej mládeže a len s údivom pozeráme na to, čoho sú niektorí schopní.

Nad ľudskou autoritou však stojí autorita Božia. A pred touto autoritou sa bude musieť raz skloniť každé koleno bez výnimky. Ak človek nekľaká pred Bohom teraz, bude musieť kľaknúť pred Ním neskôr, ale to už bude možno aj ľutovať. Chcete byť milí bratia a sestry múdrymi ľuďmi? **„Bázeň pred Hospodínom je počiatkom poznania;“** Pr 1, 7 Hovoríme často príslovie: Múdry ako Šalamún! A nie je to len príslovie, pretože keď si prečítate 1 knihu Kráľovskú, tak uvidíte, že kráľ Šalamún bol ozaj múdry. Jeho múdrosť spočívala v jednej prosbe, ktorú vyslovil k Pánu Bohu: **„Daj svojmu sluhovi poslušné srdce...“** 1Kr 3, 9

Text Písma Svätého nás chce tiež učiť. Aby sme poznali a poznávali ten pravý základ nášho poznania, našej múdrosti, vzdelania a nášho života.

Pán Ježiš používa jednoduchý obraz zo života nás ľudí, ktorý hneď pochopíme, ak si ho v mysli predstavíme. Ako je to vlastne so vzťahom medzi mnou osobne a Bohom, medzi mnou a Kristom? Ako je to so mnou na tomto svete?

My sme ratolesti (mladé konáre, na ktorých je ovocie)

Pán Ježiš je kmeň

Boh Otec je vinohradník.

Celý náš vzťah s Bohom predstavuje Pán Ježiš na príklade vinohradu. Boh Otec je vinohradník, ktorý sa o svoj vinohrad stará. Vidí, každého vo svojom vinohrade a vie, čo v tomto vinohrade je potrebné urobiť. On rozhoduje, čo sa stane, On rozhoduje ako vinohrad bude vyzerat'. Žiadna ratolesť nerozhoduje o tom, či ostane na kmeni alebo nie – o tom rozhoduje len vinohradník. On rozhoduje či niektorú ratolesť úplne odreže, alebo ju len skráti a očistí. Tie vetvičky, ktoré prinášajú ovocie, tie čistí, aby prinášali lepšie ovocie. Inými slovami sa to dá povedať tak, že Boh nás niekedy musí napomínať, usmerňovať, aby vypestoval náš charakter, našu vieru, našu múdrosť aj poznanie. Aby nás vyformoval tak, ako to chce On. Pretože každý vinohradník si svoj vinohrad formuje sám. Tak aj Boh chce, aby sme rástli podľa Jeho vôle. Ale vetvičky, ktoré nenesú žiadne ovocie odsekne tesne pri kmeni – jednak sú neúčinné, jednak často kazia celý kmeň. Z tohto obrazu pre nás plynie ponaučenie, že tí, ktorí nechcú niesť ovocie pre Boha, alebo sa snažia zmarit' úsilie tých, ktorí pracujú pre Božie kráľovstvo, budú odseknutí od prúdu Božieho života. Je mnoho takých ľudí, ktorí sa síce snažia niečo urobiť, ale všetko je to márne, pretože vinohradník ich už odsekol pre ich zaslepenosť a neveru. Naša múdrosť a poznanie má byť teda v prvom rade v tom, že poznáme Boha, ako svojho Otca, ako vinohradníka, ktorý sa o nás stará. A poslušnosťou svojho srdca sa budeme k Nemu stále utiekať v modlitbách a počúvaní Jeho slova.

V tomto jednoduchom obraze sa Pán Ježiš predstavuje ako „vínny kmeň“. Kmeň neprináša ovocie, ale predsa je dôležitý. A práve od kmeňa závisí, aké ovocie vyrastie na vetvičkách stromu. Ak je kmeň slabý a nevyvinutý, ovocie je malé, pretože má málo výživy a nenarastie. Ak je starý, je už unavený a nedokáže vyživiť vetvy stromu. Ak je chorý, vetvičky chradnú. Pán Ježiš hovorí: **„Ja som pravý vínný kmeň“** Každá vetvička potrebuje svoj kmeň, pretože vetvička bez kmeňa nedokáže rásť. A tak aj my ľudia ako Božie vetvičky – ratolesti potrebujeme kmeň. Tým pravým kmeňom, ktorý nie je ani malý, ani krivý, ani starý, ani chorý, je Pán Ježiš Kristus. On dáva správnu a dostatočnú výživu pre každú vetvičku, ktorá chce prinášať ovocie. On je tým pevným kmeňom, základom pre naše konanie, pre naše učenie, pre náš život. Pán Ježiš je tou vyššou autoritou, ktorá je nad každou ľudskou autoritou, pred Ním sa musíme všetci skloniť. On je tým, ktorému musíme aj my dnes byť vďační za všetko, čokoľvek sa nám v tomto šk. roku podarilo urobiť, naučiť, v čom sa nám podarilo zmúdiť. Poslušnosťou svojho srdca voči Nemu sa nám podarí priniesť veľa ovocia.

My sme ratolesti – vetvičky, na ktoré majú prinášať ovocie. Každý z nás je jednou vetvičkou. Len záleží teraz od toho, na akom kmeni to rastieme. Z akého kmeňa prijímame potravu a výživu, aby sme niesli ovocie? Na akom základe stojí naša múdrosť? A kto je náš vinohradník? Uvedomme si slová Pána Ježiša – „ratolesť nemôže prinášať ovocie sama zo seba.“ Tak ako neexistuje žiaden konár, ktorý by bol odrezaný a niesol by ovocie, tak nemôžeme ani my urobiť nič, pokiaľ neberieme výživu z kmeňa a to z toho pravého kmeňa. Ani starý, ani slabý, ani chorý kmeň nám nepomôže – pomôže jedine pravý a tým je Kristus. Len pre toto poznanie mohli v minulosti byť ľudia užitoční a prinášať veľa ovocia. Vo všetkých

encyklopédiách sa dočítate, že Matej Bel z Očovej bol jedným z najvýznamnejších ľudí svojej doby v Uhorsku a v Európe a napísal mnoho užitočných kníh. Ale v žiadnej encyklopédii sa nedočítate prečo – žiadna encyklopédia nezaznamenáva, že to bol úprimne veriaci človek, k viere v Boha Otca, Ježiša – Spasiteľa a Ducha Svätého – Posvätiťeľa vedený od malička, že spoločne so superintendentom Danielom Krmanom sa snažili o rast viery všetkého ľudu, pretože bol aj dobrým kazateľom a jedným z veľmi dobrých pedagógov na bratislavskom lýceu. Prečo? Pre svoju múdrosť? Nie. Pre svoju vieru, ku ktorej ho priviedli jeho rodičia. Preto, lebo vyrástol na vínnom kmeni Pána Ježiša Krista, pretože sa nechal formovať vinohradníkom – nebeským Otcem. Preto on a mnohí ďalší priniesol veľa ovocia viery.

Tento text sa v cirkevnej praxi používa pri krste detí. Má to svoj význam, aby rodičia a krstní rodičia mysleli od počiatku na to, čo je najdôležitejšie pre ich deti. Každý myslí len na to, čo by zo svojho dieťaťa chcel mať. Ale myslíte milí rodičia aj na to, že vaše deti budú užitočné, len ak budú vyrastať na „pravom vínnom kmeni“? V prvom rade by sme mali ako veriaci rodičia myslieť na to – zo svojho dieťaťa chcem mať úprimne veriaceho človeka, ktorý vie odkiaľ prišiel a kam ide. A keď Boh bude chcieť použije si ho vo svojom vinohrade ku svojej cti a chvále tak, že na neho budú spomínať aj ďalšie generácie.

Naučili sme sa tohto školského roka veľa vecí. Ale či sme sa naučili aj tú základnú vec? Len jedno nám treba – poslušné srdce, ktoré bude počúvať svojho Vinohradníka. A On nás zasadí do pravého vínného kmeňa, odkiaľ budeme mať dostatok výživy pre všetko, čo máme konať.

Marián Čop

Športom k víťazstvu

To, že šport zblízuje zažila Modra, v prvú júnovú sobotu 2. júna 2007, v plnej miere. V tento deň sa zišlo vyše 140 detí a mladých ľudí z 13 dorastov a mládeží Bratislavského seniorátu. Všetci mali jeden cieľ: zúčastniť sa, prípadne vyhrať niektorú zo šiestich disciplín Športovej olympiády. Športové záporenia sme zahájili otvorením olympiády v Nemeckom evanjelickom kostole, kde účastníkov privítal zborový farár Marián Čop. Začali sme povzbudivo veršom z knihy proroka Izaiáša: „Ale tí, čo očakávajú Hospodina, dostávajú novú silu, vznášajú sa na krídlach ako orly, bežia, a neslabnú, chodia, a neustávajú.“ Iz 40,31. Verím, že aj tieto slová mnohých niesli po celý deň, keď sme mohli vidieť obdivuhodné výkony a to kolektívne: vo futbale, hokejbale, volejbale a vybíjanej, ale aj individuálne v stolnom tenise a šachu. Večer sme za celý deň mohli ďakovať Pánu Bohu znovu v Nemeckom kostole.

(Pokračovanie na strane 6)

Akcia „Viking“

Pre každého povedomého slovenského evanjelika sa škandinávské štáty spájajú s predstavou väčšinovej evanjelickej cirkvi. Tí, čo sa zaujímajú o dejiny, si spomenú na kráľa Gustáva Adolfa II. či na putovanie biskupa Daniela Krmana za švédskym kráľom Karolom XII. až na Poltavu na Ukrajine. Nór Bjornson zase obhajoval pred európskou verejnosťou právo Slovákov na národnú existenciu. Severské štáty sú všeobecne známe vysokou životnou úrovňou, vzdelanosťou, ochranou životného prostredia, sociálnymi vymoženosťami. Na druhej strane je známa aj vysoká sekularizácia spoločnosti a náboženská ľahostajnosť. A keďže je lepšie raz vidieť ako sto krát počuť, vybrala sa štvorica Slovákov na týždennú cestu do južného Nórska, Švédska a Dánska. Dvaja sme zastupovali Evanjelizačné stredisko pre masmédiá, druhá dvojica reprezentovala Spoločenstvo evanjelickej mládeže. Cestu inicioval a organizačne zabezpečil veľký priateľ Slovenska pastor Curt Westman, Švéd žijúci v Nórsku. Od roku 1995 pravidelne navštevuje Slovensko, modlí sa za nás a organizuje skupinky priaznivcov Slovenska s misijným zameraním.

Prvý šok, ktorý sme utrpeli, bol teplotný. Pri odlete nízkonákladovou leteckou spoločnosťou z bratislavského letiska panovali tridsaťstupňové horúčavy, čo je na koniec mája skutočne dosť aj na juhozápadné Slovensko. V južnom Nórsku nás privítala zamračená obloha, dážď a vietor a teplota počas prvého dňa púhych osem stupňov! O to teplejšie však bolo privítanie v kruhu rodiny pastora Westmana a jeho priateľov. Na atmosféru počas večerného posedenia sa jednoducho nedá zabudnúť, podobne aj na návštevy ďalších nám spriateľených rodín v Nórsku a vo Švédsku. Krátke vystúpenia sme mali aj počas služieb Božích a zhromaždení, kde sme prítomných informovali o živote v našej cirkvi v prednovembrových i ponovembrových časoch. Aj keď sme pomerne veľa času strávili presunmi, stihli sme aj značne zrýchlenú prehliadku miest Oslo, Goteborg a Kodaň. Pri návšteve biblickej a misijnej školy v Oslo so storočnou tradíciou sme sa od jej rektora dozvedeli, že ju navštevuje spolu 140 študentov. Ich misia smeruje najmä do Etiópie, Kene, Tanzánie, ale tiež do Číny, Peru a Ekvádoru. Nóri majú v súčasnosti asi 2000 misionárov. Túto misiu neorganizuje nórska štátna evanjelická cirkev, ale rôzne evanjelické misijné spoločnosti a združenia. Tieto si organizujú paralelne svoje vlastné duchovné aktivity vrátane vzdelávania a misie, pretože oficiálna cirkev zastáva žiaľ také

liberálne postoje, ktoré sú pre mnohých veriacich neprijateľné a nezlučiteľné s ich svedomím. Veľký ohlas medzi veriacimi má aj rozhlasová misia, duchovné vzdelávacie programy počúva veľa ľudí.

Pri našom putovaní sme spoznali skvelých, príjemných a najmä hlboko veriacich ľudí, ale tiež krásnu krajinu s večne spievajúcimi lesmi, čistými jazerami, fjordami, pobrežnými skalami a piesočnými dunami.

Ján Juran

Prázdniny – má ich každé dieťa?

V čase, keď sa Vám dostane do rúk toto číslo nášho zborového časopisu, naše deti si už začnú užívať školské prázdniny. Sú ich prázdniny samozrejmosťou? Vôbec nie! Prečítajme si nasledujúci článok a ďakujme Pánu Bohu za to, že majú také veľké výsady!

„Deti - otroci v kameňolome“

Konvencia o ľudských právach organizácie Spojených národov potvrdila v roku 1948 zákaz otroctva. Aj napriek tomu ešte dnes existuje: otroctvo kvôli dlžobám v Indii patrí k jednej z najbrutálnejších foriem vykorisťovania ľudskej pracovnej sily.

Tupé, monotónne údery kladív po granite, rachot pneumatickej vrtačky, škrečanie píly dusia každé slovo. Kamenný prach a piesok sa zbierajú medzi zubami, v očiach a ušiach, chuť kovu sa lepí na jazyk. Vzduch medzi múrmi kameňolomu sa ligoce ako v peci, jednotlivé kriky sú strnulé ako kostry z kôp okruhliakov a kopcov rúbanín. Medzitým deti pri pneumatických vrtačkách v gumených papučkách a roztrhaných košeliach vtesnané medzi balvanmi. Traja alebo štyria stoja pri strojoch, ktoré sú také veľké ako ony sami. Vlasy, tváre, nohy sú sivé ako kamenný prach, koža na rukách popraskaná od granitu.“

Takto popisuje pisateľka atmosféru v kameňolome, v ktorom pracujú deti. Pracujú tu od 7. hod. ráno do 7. hod. večer. Dvanásť hodín! Trinásťročný chlapec Madis tu pracuje už päť rokov. Podľa údajov organizácie Spojených národov je vo svete medzi 100 až 250 miliónov tak ako Madis pracujúcich deti mladších ako 15 rokov. Z toho len v Indii 44 miliónov. Čo všetko robia? Oberajú bavlnu a kávu, tkajú koberce, alebo zakrúcajú cigarety. Spoľahlivý údaj o počte detí, ktoré pracujú v indických kameňolomoch, neexistuje. Predpokladá sa, že ich je okolo stotisíc. V mnohých kameňolomoch je viac ako polovica robotníkov mladších ako 18 rokov, ktorí ťahajú 45 kg. stroje,

alebo nosia kamene na hlavách.

Jednou z hlavných príčin, prečo deti musia pracovať, je chudoba. Asi tretina Indov žije z jedného USD na deň. V Malavi to nie je ani 100 EUR na rok (100:365 = 0,274 EUR na deň)

„Často sú to celé rodiny, ktoré sa stávajú otrokmi majiteľov kameňolomov kvôli dlhom. „Každý člen rodiny lopotí za dlžobu a úroky z dlhu, nemá na výber.“ Cesta k dlhu je krátká: „Ak si otec požičia peniaze od majiteľa kameňolomu, tak sa ich hodnota zmnohonásobí veľmi vysokými úrokmi.“ Toto je nová, moderná forma otroctva. „Rodina nesmie pracovať pre niekoho iného, ani sa odst'ahovať: všetko, čo v kameňolome zarobí, musí hneď odovzdať. Dlhý sú značné a prenášajú sa na deti.“ ... Takto sa dostal aj Madisov otec do dlhov. Odkedy si požičal 30 tis. rupií (v prepočte asi 500 EUR) na lekárske ošetrovanie, „sedí“ v pasci dlhov. Denný zárobok jeho rodiny je sotva 6 rupií (jedno Euro), aj ten sa vracia majiteľovi kameňolomu. Päťčlenná rodina, medzi nimi aj jedenásťročná dievča a deväťročný syn, musia pracovať 12 hodín denne ... „Pracujeme tu každý deň okrem nedele, nezostáva čas na školu alebo odpočinok. Majiteľ kameňolomu tvrdí, že sa v nedeľu môžeme dosýta najesť. Ale naše peniaze stačia len na dve porcie ryže na deň. Dost' na prežitie a príliš málo na zomretie.“

Preložené: HUTTER Karoline. Kindersklaven im Steinbruch. In Christ in der Gegenwart im Bild, Oktober 2004, Heft 10. Pripravila Zuzana Kolárovská

Večer Duchovnej poézie

Hovorene slovo je výsada človeka a dar od Pána Boha. Denne slovom narábame a sa nim dorozumievame a bez tejto vymoženosti sa na svete nedá existovať plnohodnotne. Každý človek vyjadruje myšlienky spôsobom, ktorý mu je najbližší. Básnici ich vyjadrujú v básňach, prostredníctvom obrazov a metafor. Sú to osobne výpovede, ktoré majú význam vtedy, ak ich iní ľudia počúvajú, čítajú a nad nimi premýšľajú. Tak báseň môže spraviť svet lepším a krajším. V dnešnej dobe zdá sa, báseň nemá svoje miesto, na čítanie kníh niet času, preto počúvanie básní a umelecky prednes poézie ma veľký význam. Toto sme mali možnosť zakúsiť pri prezentácii bibliofilie s názvom Voda.

Stretli sme sa 17. mája 2007 vo večerných hodinách. Vypočuli sme si 32 básni v podaní M. Nikodema a M. Sandtnera. Všetky básne boli od evanjelických autorov a bola z nich cítiť pokora, vďaka Pánu Bohu.

V programe vystúpil spevokol pri ev. cirkevnom zbore pod vedením Jána Benku, pán farár Marián Čop nám priblížil význam vody z duchovného pohľadu, zahral na gitare a zaspieval nám. Program bol obohatený o hudobné vstupy Lýdie Cibulovej a speváčky Nory Hutnanovej. Festival duchovnej poézie sa v Modre konal už piatykrát. Aj vďaka dobrej spolupráci s našim cirkevným zborom sa festival vydaril, nás vnútorne občerstvil a utvrdil nás v nádeji, že takéto stretnutia majú svoj význam. Potešila nás vysoká účasť. Touto cestou sa chcem ešte raz poďakovať za každú pomocnú ruku, ktorou ste, bratia a sestry, ochotne prispeli k tejto akcii.

Eubomíra Miháliková

Deň Matiek

Naše mamy, staré mamy, krstné mamy, tety a ostatné ženy!

Nedeľa - 13. máj bol Vaším dňom – dňom matiek. A ani naše deti z Detských Služieb Božích na Vás nezabudli. Pripravili program, ktorým mohli poslužiť v našom kostole a tak Vám ukázať, čo všetko sa skrýva v ich srdiečkach. V slovách, ktoré patrili jedine Vám, sa skrývalo veľa: VĎAKA. Za lásku, ktorou ich zahŕňate. Za ruky, ktorými ich hladíte a hojíte tak rany, či už v srdiečkach, alebo aj iné. Vaše ratolesti možno nevedia povedať, čo všetko cítia a ako veľmi Vás ľúbia, ale z ich žiarivých očiek ste to mohli vyčítať. Naše slniečka napokon obdarovali každú ženu v chráme malým, vlastnoručne vyrobeným darčekom. Stojanček na perá, ceruzky a iné drobnosti potešil nejednu z Vás. Ani jedna sestra neodišla z kostola z prázdnyimi rukami. Aj takto vyjadrili svoju vďaku Vám. Mamky naše milé ešte raz ĐAKUJEME!

Touto cestou chcem v mene detí poďakovať aj ja. Sestra Kušnierovej a sestry Tirindovej, ktoré obdarovali deti a finančne podporili ich prácu za Vás všetky – maminky, staré mamy, tety... Đakujeme srdečne!

Naše deti nezaháľali a ukázali svoju šikovnosť a lásku k Pánu Bohu aj inou cestou. Nedeľa 10. júna patrila im. Celými Službami Božími nás sprevádzal hlas našich detí. Viera, láska a nádej sú dôležité a deti to vedia. Celým životom ich sprevádza Pán Boh a oni sa Ním dávajú viesť. Dúfam, že sa naše rady na Detských Službách Božích rozšíria. Radi privítame ďalšie deti každú nedeľu o 9:30 na fare.

Budeme sa tešiť!

D.Čopová

Na kolesách proti rakovine

„Nájdi svoju nádej, máš ju predsa v nás. Nesmie nikdy zomrieť, stále máš jej viac, nájdi svoju nádej, nikdy nie si sám. Vrátiš sa z tej cesty, raz vrátiš sa k nám...“

Týmito slovami piesne sa 15. júna 2007 opäť začala v Modre kampaň: „Na kolesách proti rakovine“ Ako vznikla táto kampaň?

Všetko to začalo pred piatimi rokmi. Zakladateľ tejto celoslovenskej kampane je Radovan Kaufmann – paralympijský víťaz v roku 2000 v Sydney. Pri prvom ročníku ešte pomáhal aj on. Radovi Kaufmannovi v 16-tich rokoch (v roku 1994) diagnostikovali rakovinu kostí a amputovali mu pravú nohu. Viete si predstaviť, čo by ste robili v takomto prípade vy? Aj on bol spočiatku nešťastný, ale potom si povedal, že rakovina ho nezlomí a začal trénovať jazdu na bicykli a to do takej miery, že po 4 rokoch sa stal majstrom Európy v cyklistickom šprinte, v Colorado Springs – majstrom sveta. A potom v roku 2000 – získal zlato na paralympiáde v Sydney. Dokonca to bol svetový rekord. Pokračoval ďalej v tréningu. V roku 2002 rakovina pokročila a museli mu amputovať ľavú lopatku. Chcel trénovať mladých ľudí, žiaľ rakovina uňho pokračovala ďalej až natoľko, že v roku 2003, 16. júna ako 25 ročný tejto chorobe podľahol. Ale nevzdával sa, ešte skôr ako odišiel na „nebeské cyklodrómy“ povedal: „Nezabudnite na mňa, používajte moje meno v tejto kampani. Ja sa na vás budem zhora dívať. Aj tento rok je spomienkou na Radovana Kaufmanna.“

Kampaň má aj iné ciele. Prejsť určitú trasu na akomkoľvek kolieskovom dopravnom prostriedku na ľudský pohon. To znamená bicykle, kolobežky, kolieskové korčule, kočiare, detské odrážadla, fúriky... Táto jazda je symbolom jednoty s ľuďmi, ktorí touto chorobou trpia.

Súčasťou kampane je aj zbierka finančných prostriedkov, ktorej výtťažok bude nasmerovaný do troch oblastí: presná diagnostika, liečba a kompenzácia. V rámci prvej z nich sa v piatom ročníku kampane začnú zbierať finančné prostriedky v spolupráci s nadáciou Výskum rakoviny na zakúpenie prístroja pulzná elektroforéza, ktorý umožňuje monitorovať stav chromozómov, stanoviť stupeň ich poškodenia a opravy na úrovni DNA. Počas uplynulých troch ročníkov sa zbierali peniaze na

diagnostický prístroj Wave System. V spolupráci s občianskym združením RadOnko sa realizuje liečebná oblasť, kde pôjdu peniaze na prístroj Gammacell a časť finančných prostriedkov bude v rámci kompenzácie použitá aj na nákup protéz, ortéz a športových vozíkov pre paralympijských športovcov.

V roku 2006 sa podarilo prístroj Wave systém zakúpiť a od októbra ho môžu využívať aj prví pacienti.

Priamo na našej akcii, 15. júna sa vyzbieralo 6 000 Sk, za čo vám srdečne ďakujem. Ďakujem aj sestram – ženám, ktoré boli ochotné prispieť svojim dielom – svojimi koláčikmi a pagáčikmi, ktoré našim účinkujúcim veľmi chutili.

Celým programom nás sprevádzali Martin Jakubec a br. farár Marián Čop. Akciu podporili hostia aj domáci: Modrí jazdci, Nový rovník, Alan Mikušek, Condor, Daniela, Tomáš Václav, Ján Ponca Duban, Peter Konečný, „Peci“ Uherčík.

Ďakujeme aj mestu Modra a MsKS.

Dovidenia o rok, pri 6. ročníku kampane: „Na kolesách proti rakovine. **Denisa Čopová**

(Pokračovanie zo strany 3. – Športom k víťazstvu)

Patrí Mu vďaka za to, že sa o nás staral po každej stránke: došportovali sme všetci v zdraví a pršať začalo až po večeri... Ďakovali sme Mu piesňami, ktoré hudobne doprevádzala mládežnícka skupina z Piešťan Plus Jeden. Slovom Božím sa prihovril zborový kaplán Tibor Molnár na základe 1 K 9,24 – 27. Tak ako bežci chcú zvíťaziť máme bežať aj my každý deň nášho života. Hoci sa nám možno nedarí každý deň vždy máme vedieť za kým bežíme a u koho je naše víťazstvo.

V nedeľu na Službách Božích po kázni boli odovzdané diplomy najlepším družstvám, na ktorých bolo aj ukončenie olympiády. Najlepší športovci sú v Bratislave, lebo na prvých miestach sa striedali družstvá z Prievozu, Petržalky, Dúbravky a Rače.

V kolektívnych športoch sa z mimobratislavských športovcov dostali mladé hokejbalové nádeje z Veľkých Levár a v individuálnych športoch v šachu súrodenci z Piešťan. Medzi družstvami sa nestarali ani naše dve družstvá vo futbale a hokejbale. Individualistov sme mali v stolnom tenise. Naše mladé tímy nesklamali a verím, že na budúcej olympiáde sa vtesnáme medzi bratislavských mládežníkov. Celý čas sa o športovcov starali bratia a sestry z CZ v Modre, za čo im patrí vďaka.

Tibor Molnár

Modra 21.6.2007 Otvorenie výstavy venovanej rod. Zochovcov
TEXT: Mt 10, 42

Text Písma Svätého hovorí – Matúš 10:42 A kto by čo aj len čašou čerstvej vody napojil jedného z týchto maličkých, pretože je (mojím) učeníkom, veru, hovorím vám, že ho neminie odmena.

Podaj čašu vody!

K tomu volá Kristus svojich učeníkov

A dáva odmenu.

Vo svojom čase bol tu Hospodinov služobník, ktorý rozhodnutie pastorálnej konferencie pomáhať chudobným a nezaopatreným deťom zobral vážne tak, ako to hovorí apoštol Ján: „nemilujte slovom ani jazykom, ale skutkom a opravdivo“ 1J 3, 18. Toto dielo nevzniklo naraz, nebolo to tak, že by tu odrazu boli pripravené všetky podmienky pre prácu tohto diela, ktoré vidíme a nebolo to len prácou jedného človeka ale tak ako veľký strom vyrastá z malého semiačka, tak z myšlienok a impulzov, odhodlania vyrastá dielo pomoci blížnemu.

Dnes smieme ďakovať Bohu, že dal a požehnal takúto vieru tým, na ktorých smieme s úctou spomínať.

Keď Pán Ježiš posielal svojich učeníkov do sveta, vysielal ich so zvesťou evanjelia. Z tohto odseku je práve aj tento text. No zvestovať evanjelium neznamena len rozprávať o Bohu. To je potrebné. Ale zvesť evanjelia bez skutku lásky je prázdna zvesť. Snáď preto nás (cirkev) ľudia dnes tak málo počúvajú – chyba nie je vo zvesti evanjelia – to je to isté a iné nebude J 3, 16, ale v tom, že zvesť – slovo – nie je podložené skutkom. Preto aj Pán Ježiš povedal svojim učeníkom toto napomenutie. Pán Boh konal pre nás preto my nemôžeme nekonať pre blížnych. A konať nie tak, aby sme boli oslavovaní za to naše konanie – ale nezištne, úprimne, z hĺbky srdca pretože to, čo konáme konáme pre Pána Ježiša Krista. Týmto vedení boli tí, ktorí deťom v sirotinci nielen čašu vody podali ale vychovávali ich a dali základ do života.

Pán Ježiš zasľubuje aj odmenu tým, čo tak robia.

Akú odmenu mali tí, ktorí sa venovali tejto práci? Predovšetkým nepochopenie svojich blízkych – museli vysvetľovať a presvedčať, prečo to má tak byť. Prečo je potrebné starať sa o siroty a pod. My dnes na sirotinec spomíname ako na výnimočnú, dobrú vec – ale vtedy neboli s tým všetci takto uzrozmění a boli aj takí, ktorí s týmto dielom nesúhlasili. A tak boj o túto myšlienku bola prvá odmena.

Ale nadovšetko tu je ešte iná odmena - Príslovia 19:17 Hospodinovi požičiava, kto sa zmilúva nad chudobným. On mu odplatí jeho dobrodenie.

Odmena od Hospodina, to je tá najlepšia odmena, nevyčísliteľná ľudskými prostriedkami.

Kto boli tí, na ktorých spomíname? Muži živej viery činnejšie v láske k blížnemu.

Odkiaľ sa vzalo to dielo? Z Božieho požehnaní, odhodlania učeníkov Pána Ježiša Krista a práce mnohých ochotných rúk, ktorí nie len rozprávali ale lásku prejavili skutkom a opravdivo.

Čo to znamená pre nás? Znamená to, že máme dlh viery a lásky voči ľuďom, voči Pánu Bohu, aby sme zvestovali evanjelium slovom aj skutkom.

Program spomienky na Pavla Zocha, rodinu Zochovcov ako aj modranský sirotinec pokračoval ďalej. Otvorenie výstavy v priestoroch Múzea EŠ obohatil program – dve piesne Cirkevnozborového spevokolu pod vedením zborového kantora Jána Benku a za doprovodu hlasu trúbky Jána Benku ml. ako aj organovou skladbou od J.S. Bacha.

Spomienka na členov rodiny Zochovcov, ktorí v našom cirkevnom zbore ako aj v národe a štáte zanechali príklad živej viery pokračovala programom v sobotu 23. júna – deň 100. výročia úmrtia Pavla Zocha. V priestoroch sobášnej siene zazneli prednášky v rámci seminára o rodine Zochovcov (prednášal ThDr. I. Tóth – Zochovci ako nábožensko-cirkevní a pedagogicko-výchovní činitelia), zvlášť o Pavlovi Zochovi (Mgr. Norbert Hajský – Pavel Zoch 100. výročie úmrtia) a o Dušanovi Samuelovi Jurkovičovi a Modre prednášal Ing. Arch. Ivan Jamnický. Z týchto prednášok sme sa dozvedeli mnohé o pôsobení rod. Zochovcov v širšom, celospoločenskom meradle ale aj v užšom – cirkevnozborovom meradle.

Spomienková slávnosť bola ukončená službami Božími v nedeľu 24. júna 2007, na ktorých slávnostným slova Božieho kazateľom bol emeritný biskup VD Mgr. Igor Mišina. Vo zvesti slova Božieho založenej na texte Písma Svätého L 19, 1 – 10 nám brat biskup pripomenul, že Pán Ježiš Kristus je Ten, ktorý pôsobí zmenu nášho života tak, aby sme boli nápomocní svojim blížnym.

Po službách Božích sa chrámové zhromaždenie odobralo na cintorín, kde spoločne zaspievali verš piesne (ES 692) a položili vence k hrobom Pavla Zocha, Samuela Zocha, Ivana Branislava Zocha a Gustáva Zocha.

Ďakujeme Pánu Bohu za týchto mnohých svedkov, ktorí evanjelium Pána Ježiša dokázali zvestovať nie len slovom, ale aj príkladom života naplneného vierou a láskou k núdznému človeku. Prosme však Pána Boha, aby sme aj my nasledujúc ich príklad dokázali takto žiť.

Pavel Peter Zoch

(3. júla 1850 Jasenová – 23. júna 1907 Modra)
Evanjelický farár a senior, redaktor, národovec,
sociálny a kultúrny pracovník.

Na tento rok nám pripadá jubileum, v ktorom si pripomínáme smrť človeka, ktorého účinkovanie bolo niekoľko rokov hlboko späté so životom evanjelickej cirkvi v Modre. Je to už sto rokov čo náhle opustil svoju rodinu, cirkevný zbor modranský našu drahú evanjelickú cirkev i tento svet služobník Boží - Pavel Peter Zoch. Evanjelický farár a senior, redaktor, sociálny a kultúrny pracovník, národovec, teda osobnosť so širokospektrálnym zameraním, ktorému neboli ľahostajné osudy ostatných ľudí. V duchu biblického napomenutia z listu Hebrejom: „Spomínajte na svojich vodcov, ktorí vám zvestovali slovo Božie. Pozorujte, aký bol koniec ich správania, a napodobňujte ich vieru.“ pristavme sa teraz aspoň na chvíľu pri jeho mene a v spomienkach si pripomeňme niečo z jeho života.

Narodil sa v známej a starej farárskej rodine ako tretí syn Ctiboha Zocha a Anny rodenej Zochovej v oravskej čisto evanjelickej dedinke Jasenová, v ktorej bol jeho otec kazateľom slova Božieho a zároveň seniorom oravským. Pokrstený bol podľa starého otca Pavla Cochiusa. V prvých rokoch života ho vzdelával sám otec, kvôli chudobe mu suploval aj prvé dva gymnaziálne ročníky. Potom ako pätnásťročný nastúpil do tretej triedy ev. gymnázia v Revúcej¹, založeného len nedávno, pričom jedným zo zakladateľov bol aj jeho otec Ctiboh. Počas gymnaziálneho štúdia mu zomrel otec, čo pravdepodobne ovplyvnilo aj jeho neskorší záujem riešiť otázku sirot. Okrem toho veľmi vážne ochorel a musel sa podrobiť operácii vo Viedni, čím stratil jeden rok štúdia. Vo svojich štúdiách pokračoval v Prešove a to najmä kvôli zdokonaleniu sa v maďarčine. K veľkým pokrokom nedošiel aj kvôli tomu, ako sám spomína, že nemecko-slovenské obyvateľstvo mesta a nenávisť profesorov oproti slovenskej mládeži nie veľmi napomáhali vo výučbe maďarčiny. Opäť sa však vracia do Revúcej, aby sa po zložení skúšky dospelosti prihlásil na štúdium evanjelickej teológie vo Viedni, v čom ho finančne podporovali bratia Ivan Branislav a Cyril (1871-1873). Na štúdium teológie sa prihlásil podľa vlastných slov po vnútornom vnuknutí Božom. Spočiatku, vo víre skazeného veľkomesta, jeho duša blúdila v labyrinte modernej filozofie – čo ho skoro zviedlo z cesty viery. Avšak obrátil sa od závislosti na svete, spoznal jeho márnosť, a začal sa sústreďovať na evanjelickú teológiu. Už vtedy spoznal aká ťažká a náročná úloha ako budúceho dušpastiera leží pred

ním. V tretom ročníku vážne uvažoval o pokračovaní štúdia v nemeckom Lipsku, ale tieto plány prekazila smrť brata Cyrila, ktorý bol farárom v jeho rodnej Jasenovej.

Domáci viery si ho Jasenovej vyvolili za nového kazateľa. Preto okamžite, ešte ako teológ, prichádza na Oravu a ujíma sa opusteného cirkevného zboru. Univerzitné štúdium ukončil teda vo Viedni a v októbri 1874 bol v Bratislave ordinovaný biskupom Gedulym. V Jasenovej kráčal po stopách svojho otca či brata a snažil sa vplývať aj na kultúrnu vzdelanosť svojich veriacich. Nebola to ľahká úloha, pretože sa musel veľmi rýchlo popasovať s problémom všeobecného alkoholizmu, ktorý bol v tom čase v Jasenovej veľmi rozšírený. Na päťstočlenný zbor pripadalo až šesť krčiem. Mnohí gazdovia v opojení prišli o svoje majetky a celoživotné úspory. Tento stav sa samozrejme prejavil aj na fungovaní zboru.¹ Proti tomu začal bojovať najmä slovom Božím vo svojich kázniach, ale aj metódami sociálnej pomoci, keď sa sám postaral o zabezpečenie práce pre schudobnených roľníkov. V blízkom aj širšom okolí bol známy svojimi vynikajúcimi katechézami pre deti a mládež, ktoré neraz počúvali aj dospelí.

Priatelil sa s Martinom Rázusom, ktorý tam toho času pôsobil ako učiteľ. Na Orave sa spoznal aj s P. O. Hviezdoslavom. Dňa 25. januára 1881 sa oženil v Jasenovej / (Záriečí pri Púchove) s Paulou Križanovou dcérou záriečskeho farára a seniora Karola Križana, s ktorou sa spoznal počas návštev u Orsághovcov v Dolnom Kubíne. V ich manželstve sa neskôr narodilo šesť detí: Pavol Igor, Jozef, Ivan, Gabriela, Paulína, Anna.

Mgr. Norbert Hajský PhD (prednáška bola prednesená 23. júna v deň 100. výročia úmrtia Pavla Zocha v Modre, pokračovanie v budúcom čísle)

Rok Jozefa Miloslava Hurbana

Jozef Miloslav Hurban zameral svoju činnosť nielen na oblasť literárnu, ale s príchodom revolučnej jari 1848 v zmysle nových zákonov rečnil na ľudových zhromaždeniach o oslobodení ľudu z poddanstva a o národných právach.

J. M. Hurban poznal hospodársku, politickú, sociálnu a kultúrnu situáciu slovenského ľudu, jeho naliehavé potreby. Báseň z revolučného roku 1848 *Bije zvon slobody, čujte ho národy!* Je bojovná výzva k Slovákom, aby si vydobyli v krajine také miesto, aké im patrí. Príležitostné básne a *Pieseň pri pálení dereša spievaná* vznikli vo Vrbovciach, kde za prítomnosti Hurbana spálili dereš ako symbol poddanstva. V revolučných rokoch koncipoval *Žiadosti slovenského národa* (1848) v Liptovskom Mikuláši. Maďarská vláda vydala na neho zatykač. Skrýval sa u svojho švagra Daniela Svobodu na Rusave, odtiaľ išiel na Slovanský zjazd do Prahy, kde rečnil o potrebe rovnoprávného postavenia národov v Uhorsku a Habsburskej ríši. Zúčastnil sa bojov na barikádach. Po nevydarenom rokovaní s Maďarmi prostredníctvom bána Jelačiča, videl cestu k splneniu požiadaviek v ozbrojenom povstaní. Bol vodcom a účastníkom všetkých bojových akcií v slovenskom povstaní 1848/49. Povstalci sa nazývali „hurbanistami“. V septembri 1848 bola ustanovená Slovenská národná rada, ktorej predsedom bol J. M. Hurban. Po porážke revolúcie a sklamaní sa v politike Viedne, sústredil sa na literárnu tvorbu. Na svoju faru v Hlbokom sa mohol vrátiť až v roku 1850 a tak rozvíja svoje aktivity na cirkevnom poli. Je autorom náboženskej učebnice *Nauka náboženstva kresťanského*. (1855) a obsiahle dielo *Cirkev evanjelická – Lutheránska v jejích vnútorných živlech a bojích na svete*. Toto polemické dielo dal do služieb evanjelickej cirkvi a obhajoval jej samostatnosť. V roku 1860 mu univerzita v Lipsku udelila doktorát.

Vir Reverendus

Josephus Miloslaus Ld. HURBAN
Apud Hlubocenses Verbi Divini Minister
Confessionis Augustanae Addictus,
Senioratus Nitriensis Consistorio
a consiliis et Consenior propter Strenuum
Ecclesiarum Lutheraneorum
et ore et scriptis tuendi studium
Theologiae Doctor creatus est.
Quod rite factum esse, haec testatur tabula.
P.P. Dom. Rogate A.R.S. MDCCCLX.

„*Ctibodný muž, Jozef Miloslav Ľudevít Hurban medzi Hlubockými v Hlbokom Slova Božieho kazateľ, náboženstva ev. a. v. ustanovený, Radou Nitrianskeho seniorátu a Radami ako senior Trenčianskej cirkvi luteránskych aj ústne aj písomne štúdium vykonal a ustanovený bol za Doktora Teológie. Čo sa potvrdzuje podľa predpísaného obradu týmto diplomom.*

(preklad latinského textu – úryvok z diplomu)

V ťažkých rokoch politického centralizmu Hurban mohol bojovať za práva národností len v rámci cirkvi. Začal vydávať *Cirkevné listy* (1863), ktoré vychádzajú dodnes. V 60. rokoch sa zúčastňuje Memorandového zhromaždenia v Martine Stál pri zrode Matice slovenskej, pracoval v jej výbore. Zúčastňoval sa na každej kultúrnej akcii ako významná osobnosť. Začiatkom 60. – tých rokov začal veriť, že uhorská politika bude žičlivá

i nemaďarským národnostiam. Vydal zbierku *Piesne nateraz* (1861) v duchu zmierlivosti voči Maďarom. Ale po zrušení Matice slovenskej, slovenských gymnázií a po vyhlásení ministerského predsedu Kolomana Tiszu, že slovenského národa niet, obnovil radikálne československú orientáciu. Na dôkaz toho vydal v rokoch 1876 – 1877 dva ročníky *almanachu Nitra* po česky. Za kritiku odnárodňovacej politiky uhorského vládneho režimu bol dva razy odsúdený do väzenia a vysokú finančnú pokutu. Po návrate z väzenia sa venuje väčšinou cirkevnej službe. Po smrti Karola Kuzmányho bol zvolený za superintendenta /1866/.

Zuzana Žarnovická

Znudení v kultúre zábavy

Viete, kedy sa objavilo slovo nuda v anglickom slovníku? Bolo to okolo roku 1750. Dovtedy človek bol dosť zaneprázdnený na to, aby si povedal, že nemá čo robiť, respektíve, že sa nudí. Dnes slovo nuda počujeme z úst najmä mladých ľudí, no ne jeden dospelý sa niekedy prichytí pri niečom, čo robí „len tak“, lebo práve nič nemá na práci. Pre mladých sa ponúka obrovské množstvo hudobných žánrov, kde sa interpreti striedajú skoro podľa pravidelnosti ročných období. Ďalej sú to rôzne technické novinky od počítačových hier, MP3, DVD prehrávače cez rôzne TV reality show, či sitcomy (seriály). To všetko, aby sa mládež chvíľu nenudila...

Znudení v kultúre zábavy je zároveň aj názov jednej z kníh amerického psychológa Richarda Wintera, ktorý bol hosťom na pravidelnom Stretnutí bratislavských mládeží a okolia. V piatok večer, 22. júna 2007, sme sa na tomto stretnutí zúčastnili aj my - mládež z Modry. Po spoločných piesňach a modlitbách sa nám prihovril R. Winter. Slová spojil aj s prezentáciou tematicky vhodných obrázkov. Vychádzal zo svojich poznatkov a tiež z už spomínanej knihy. Myslím, že jeho prednáška bola pre mnohých obohatením. Pán Boh nás stvoril na svoj obraz. Stvoril nás ako bytosti mysliace, tvorivé. Každému dal dary, ktoré môžeme a máme využívať pre budovanie jeho kráľovstva už tu na Zemi. Na to pamätajme vždy, keď sa nám zdá, že nestíhame, nevládzeme, keď potom robíme všetko iné ako to k čomu sme povolani. Keď skúmame Božiu vôľu s nami, s našimi životmi vtedy sa Bohu páčime a má z nás radosť. Vtedy do nášho života nemá šancu vstúpiť nuda, ani iná moderná „vymoženosť“, ktorou je nuda prikrýta. V Kristu sme a máme sa správať ako nové stvorenia (2K 5,17) Ako nové stvorenia, kráčajúce za Kristom sa máme správať. Naš život má byť odrazom Krista v dnešnom svete. Kristus nebol obrazom nudy, ale činného života. To, že máme vieru spojenú so službou a nie s nudou a výhovorkami mohla mládež ukázať cez konkrétnu službu, pretože toto milé stretnutie sprevádzala silná búrka, ktorá spôsobila nemalé škody na kanceláriách EVS na Legionárskej.

Preto hneď ako program v kostole skončil zaznela prosba o pomoc pri odčerpávaní vody. Vyše 20 mládežníkov ostalo pomáhať asi 2 hodiny. Našimi rukami prešlo možno niekoľko hektolitrov vo vedrách rôznych veľkostí. Aj táto situácia bola pre mňa nádejou v dnes tak kritizovanú mládež...

Tibor Molnár

Zo života cirkevného zboru

V období od 1.4. 2007 do 30.6.2007 boli krstom svätým zaštepení do vínného kmeňa Pána Ježiša a prijatí za členov nášho zboru nasledovní:

Vanda – Nina Jerglová
Lukáš Zeman
Lenka Zemanovičová
Adam Peško
Dávid Peško
Sofia Bojková
Kamil Bañas
Ema Beňovičová
René Sečanský
Lenka Marcinová
Tatiana Micháľková

*Lebo to je láska k Bohu, aby sme zachovávali Jeho prikázania; a Jeho prikázania nie sú ťažké, pretože všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom; a víťazstvo, ktoré premohlo svet, je naša viera. Kto iný premáha svet, ak nie ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží.
1 J 5,3-5*

Dňa 15. apríla 2007, v 1. nedeľu po Veľkej noci – Quasimodogeniti, boli konfirmovaní v chráme Božom:

Ján Benka
Ema Bolehradská
Martin Čeliga
Daniela Juranová
Mojmír Luky
Renáta Machová
Adam Malík
Lenka Miháľiková
Jana Micháľková
Milan Novák
Romana Pešková
Richard Rešetka
Petra Uherčíková

12. mája 2007: **Jana Pešková** - dospelá

**Ježiš mu riekol: Ja som cesta i pravda i život.
Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze
mňa. J 14, 6**

V období apríl – jún 2007 boli slovom Božím a modlitbou požehnaný manželský zväzok nasledovným snúbencom:

PhDr. Miloš Bučko a Slávka Kmecová
Bc. Marek Juran a Soňa Brazdovičová
Milan Rigan a Mária Mlynarčíková
Roman Peško a Jana Pešková
Ján Holleitner a Miroslava Orgonová
Karol Beňák a Viera Čepcová

*Stále si staviam Hospodina pred seba; keď mi je po pravici, nesklátim sa. Preto sa teší moje srdce a jasá moja duša; aj moje telo prebývať bude bezpečne.
Žalm 16,8 - 9*

V nádeji vzkriesenia sme sa rozlúčili v období apríl - jún 2007 s týmto bratom a sestrami:

Mária Križanovičová
Ján Chalabala
Milona Emília Uherčíková
Kristína Kuchtová
Mária Petrovská

*Ale Ty, Hospodine, si mojím štítom, si mojou slávou, Ty mi dvíhaš hlavu. Keď nahlas volám k Hospodinovi, On mi odpovedá zo svojho svätého vrchu.
Ž 3, 4 - 5*

Pravidelné stretnutia

Počas prázdnin

- Služby Božie nedeľa 9:30
- Večerné služby Božie nedeľa 18⁰⁰
- Hospodársky výbor pondelok 19⁰⁰
- Stretnutie mládeže piatok 18⁰⁰
(príležitostne)